mad, kui siad. Raswane sialiha pole kunagi mitte hää, ega ka alati mitte puhas; see on tõsi."

„Ja," rääkis Juhan edasi, „aga sääl arwas jällegi üks külamees, kitsepraad ei olla ka mitte igamehe asi ja palju piima ei olla ammugi mitte igakord kitsest loota ja seepärast pani ta minule ette, mulle üht raswast ani kitse wastu wahetada tahta. Ma mõtlesin, ani on mitmet pidi üks palju kasulikum loom kui kits ja tegin tema nõuu järele."

„Wissiste," wastas Maret, „ühest anist wõib kõik tarwitada, liha, rasswa, suled padjadeks ja kirjutuse tarwis, sääl on sul jällegi üsna õigus, ani on üks kasulik loom."

„Ja, aga üks tõine tuli mu juure." rääkis Juhan edasi, „see ütles: „„Ani praad on peagi sõõdud ja siis on ta mõõdas, üks kana aga selle wasta muneb iga päew ühe muna ja kui ta enam ei mune, siis saab tast üks tugew maitsew toit."" „Tema pakkus mulle oma suurt Hollandi kana mu ani eest ja ma täitsin ta pakkumist rõõmuga, ning sain siis wiimaks enesele kana."

„Nõnda on ka just minu arwamine," seletas temale Maret, „jah, üks niisugune Hollandi kana on wäga nägus meie kanade kuuris."

„Ja, selle aja sees oli nüüd aga ka lõunaaeg kätte jõudnud", kõneles Juhan julgeste edasi, „ma tundsin sõõgiisaldust, et mul aga sugugi raha ligi ei olnud, siis pani mul üks laada tutwatest õnneks ette, tema tahta mind ühte hää wõõrastemajasse wiia ja mulle keedetud mune ja õlut toiduks anda lasta, kui ma temale selle eest oma kana ära anda tahaksin; ma olin wäsinud ning kõht ka wäga tühi ning wõtsin seepärast ka sedagi pakkumist wastu."

„Noh, see rõõmustab mind weel wäga, ja seda kuuldes oleks kui kiwi mu südame päält ära weeretud," hüüdis rõõmsalt Maret, „ma oleks sinult juba ammugi küsida tahtnud, kas sa selle pikalise kõndimise järele kuhugi sisse põõrnud ja midagi sõõnud ei ole. Ja kui